

ΔΡΧ. 7

BUD SAGENDORF

218

ΠΟΠΑΪ

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ
«ΠΟΠΑΪ»

Ο άπιαστος, ο θρυλι-
κός ΣΠΑΝΑΚΗΣ, ΤΟ
σιδερόμητρο ναυ-
τάκι σε νέες κατα-
πληκτικές εξορμήσεις

ΠΟΠΑΪ®

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ Ε'ΑΡΙΘ. 218- ΔΡΧ 7- 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1977

Λυκαβηττού 1γ-Αθήναι 135
τηλέφ. 638.842 - 638.668

Τεχνικά εγκαταστάσεις
Ορφέως 130-132-Ρούφ.
τηλέφ. κέντρον 32 50 300

Εκδότης Διευθυντής
ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ
Ιφικράτους 4-Αθήναι

ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Διεύθυνσις συντάξεως
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ
ΚΩΝ/ΝΟΣ Ι. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

DRAGONIS publisher
JOHN G. DRAGONIS & SONS LTD
1c Lycabittou street - Athens - 135

Υπευθυνος τυπογραφείου
Β. Γεωργιάδης
Μεταμορφώσεως 40-42

Εκδοτρια εταιρεία
Ι.Γ. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ & ΥΙΟΙ Ε.Π.Ε.

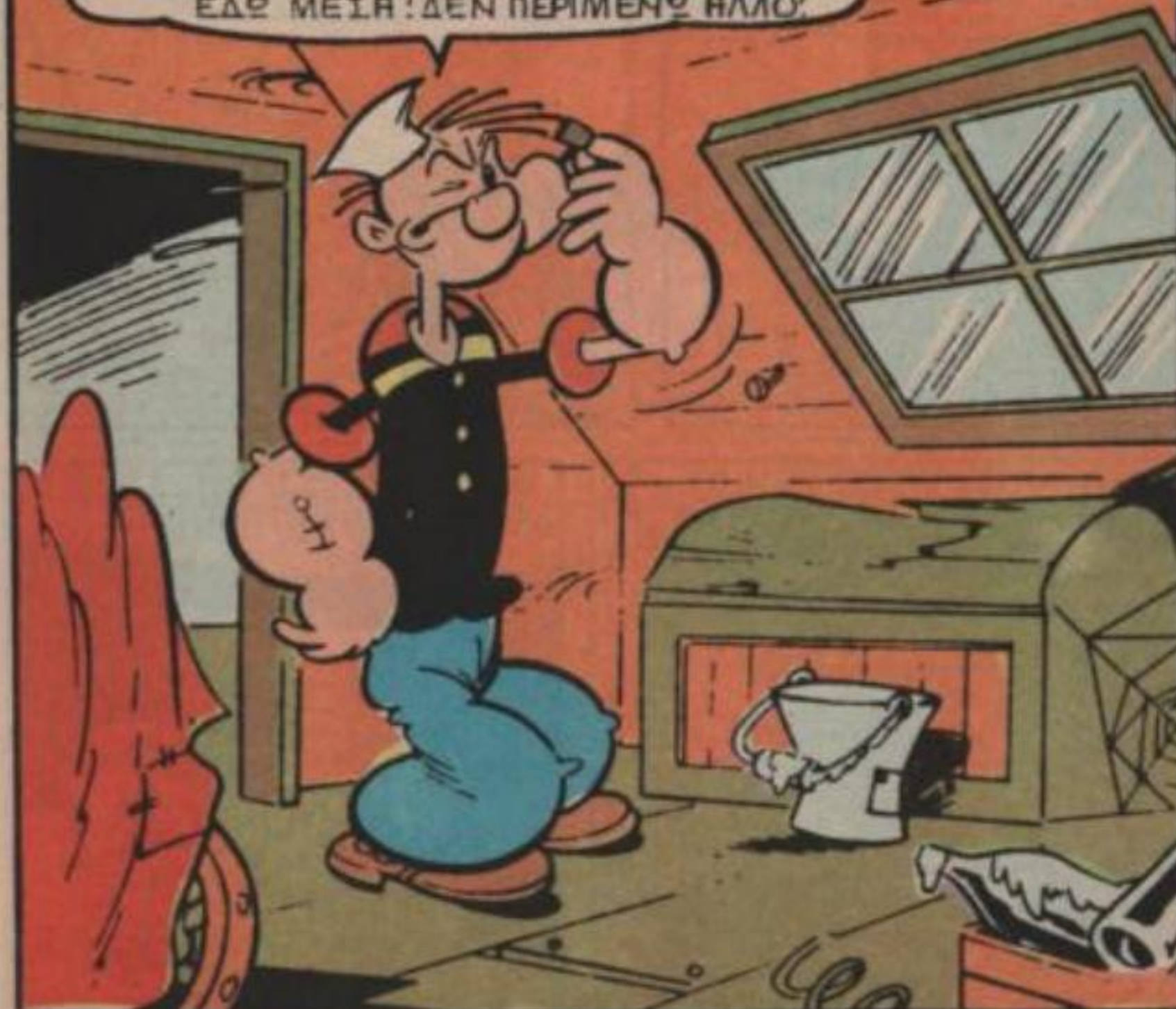
*Απαγορεύεται κάθε αναδημοσίευσις

© 1973 K.F.S. (USA) PRODUCTIONS PRINTED IN GREECE

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ Δησάουρου

ΕΔΩ ΚΙ' ΑΡΚΕΤΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ, Ο ΠΟΠΑΪ
ΕΧΕΙ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΣΗ ΤΗ ΣΟΦΙΤΑ...

ΧΜ... ΕΧΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗ ΑΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑ
ΕΔΩ ΜΕΙΝΑ! ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΑΛΛΟ!

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΔΟΘΗΚΑΤΕ, ΚΟΝ-
ΤΟΣΤΟΥΠΗΔΕΙ! ΑΝ ΣΥΝΕΧΙΖΑΤΕ
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΕΒΓΑΙΝΕ ΣΕ
ΚΑΚΟ!

ΕΤΣΙ... Ι' ΕΥΧΑΡΙΣ-
ΤΟΥΜΕ, ΠΟΡΑΥ!
ΠΑΡΕ ΚΑΙ 100 ΔΟΛ. ΓΙΑ Ο-
ΤΙ ΕΚΑΝΕΙΣ!

ΧΕ! ΧΕ! ΟΙ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΔΕΙ ΘΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΙΡΟ ΝΑ ΞΑΝΑ-
ΠΑΤΗΣΟΥΝ ΣΤΟ ΝΗΤΙ ΤΟΥΣ! ΕΓΩ ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΕΔΩΣΑ ΕΝΑ
ΜΕΡΟΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΜΟΙΒΗ ΠΟΥ ΠΗΡΑ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΕΙΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΟΥ ΚΑΘΑΡΙΣΗ ΟΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΤΗ
ΙΣΟΦΙΤΑ!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΔΙ

ΜΕΡΟΣ 39

Ο ΝΑΥΤΗΣ ΜΟΥ ΔΕΝ
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑΝΑΙ Η ΜΑ-
ΓΙΣΙΑ!

ΓΙΑΤΙ
ΟΧΙ!

Η ΜΑΓΙΣΙΑ
ΕΛΕΓΕ ΟΤΙ ΔΕΝ
ΘΑ Μ' ΑΦΗΝΕ
ΝΑ ΠΑΣ ΣΤΗΝ
Β! ΘΑΛΑΣ-
ΙΑ!

ΤΗ ΓΝΟΡΙ-
ΖΕΙΣ ΚΑΛΑ ΤΗ
ΜΑΓΙΣΙΑ;

ΙΑΝ
ΝΑΝΑΙ Α-
ΔΕΛΦΗ
ΜΟΥ!

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΙ-
ΝΑ ΔΗΣ ΚΑΛΑ
ΤΟ ΝΑΥΤΗ
ΜΟΥ, ΠΟΛ-
ΗΤΟ!

ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΑΜΕ ΟΥΤΕ ΕΝΑ "ΤΟΥΤ" ΑΠ' ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΤΗΣ ΦΛΟΓΕΡΑ!...

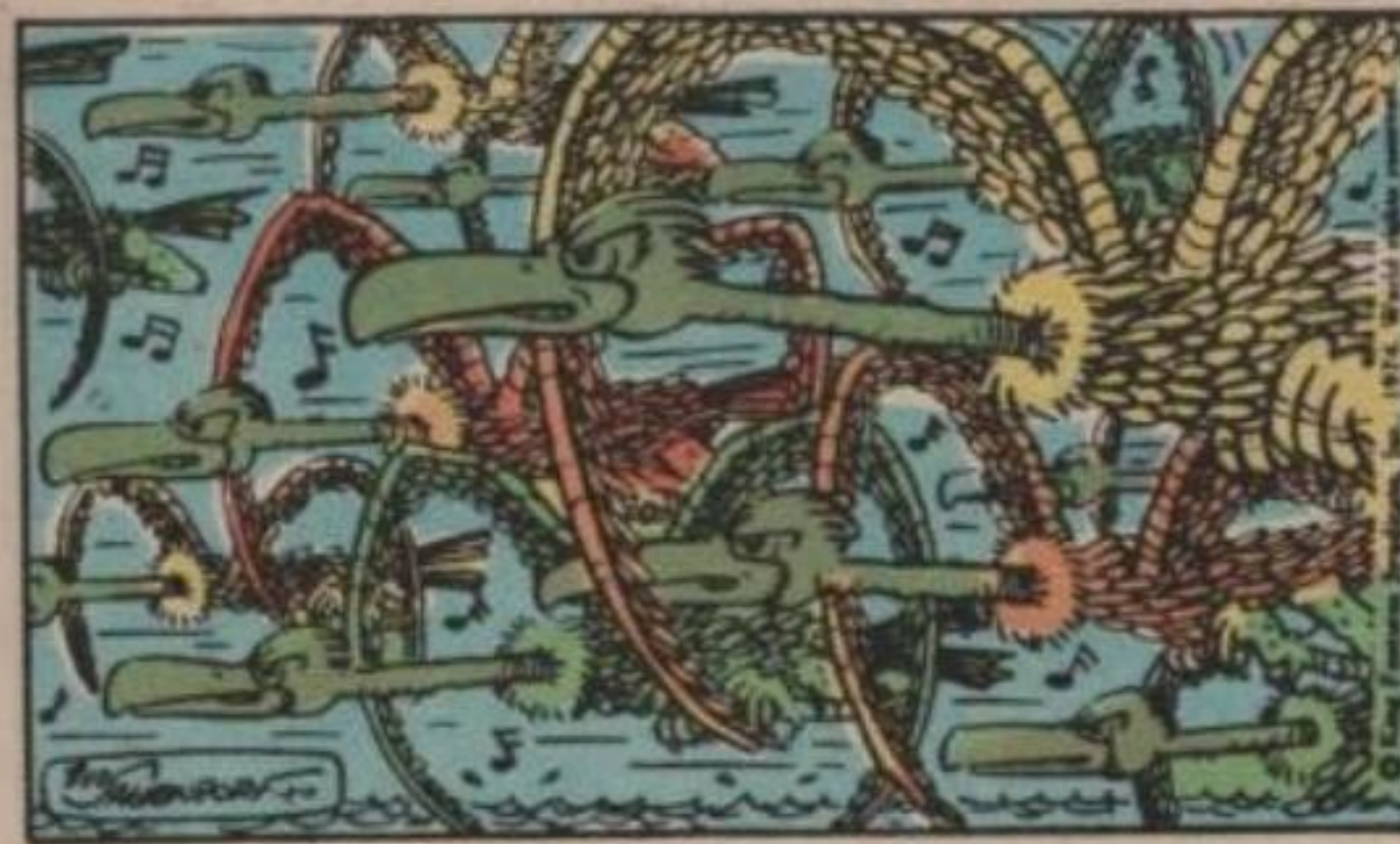

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΤΗΣ ΦΛΟΓΕΡΑ. ΟΤΑΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΑΝΗ ΚΑΝΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΚΟ!...

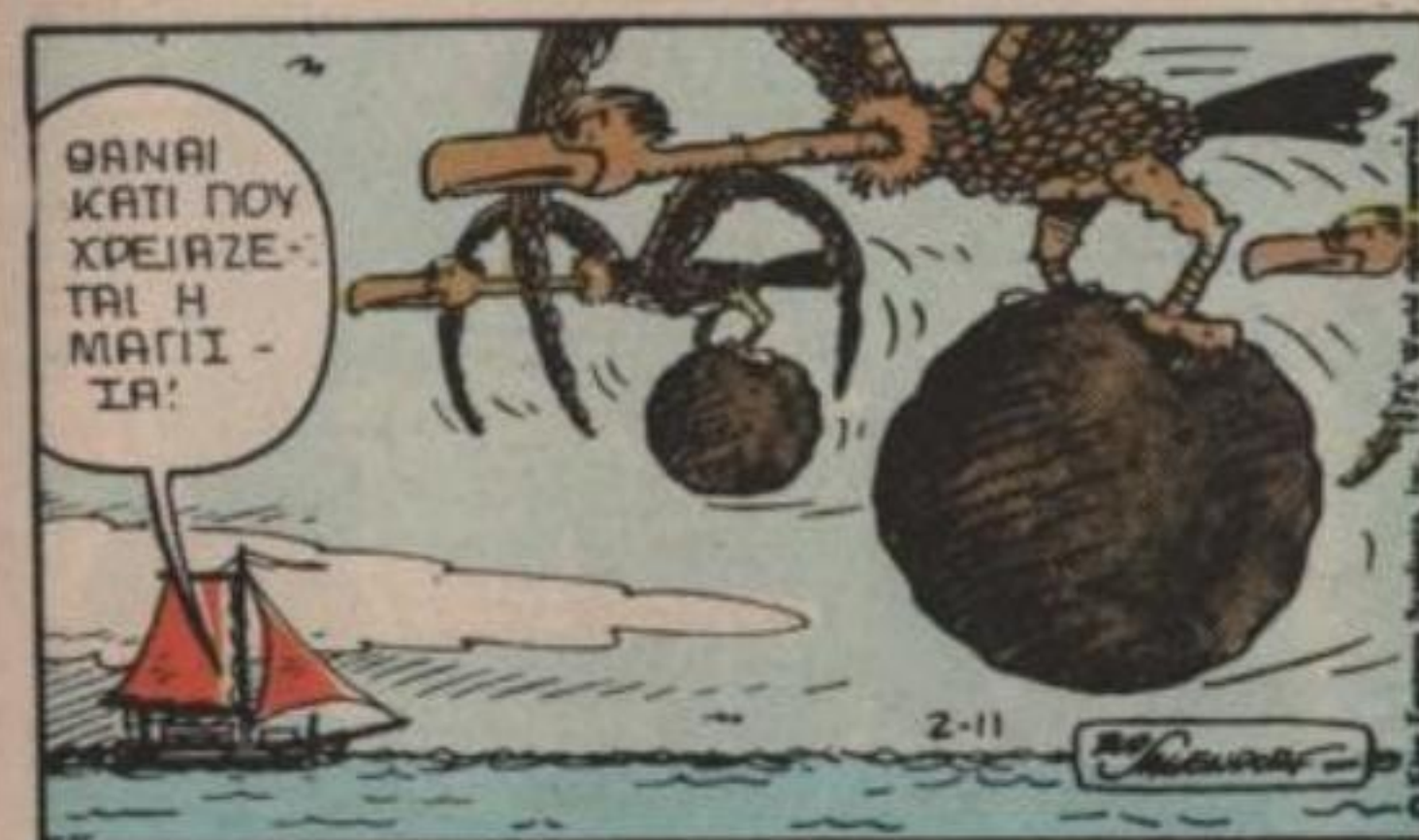

ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΜΑ ΑΠ' Γ' ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΙΑΣ!

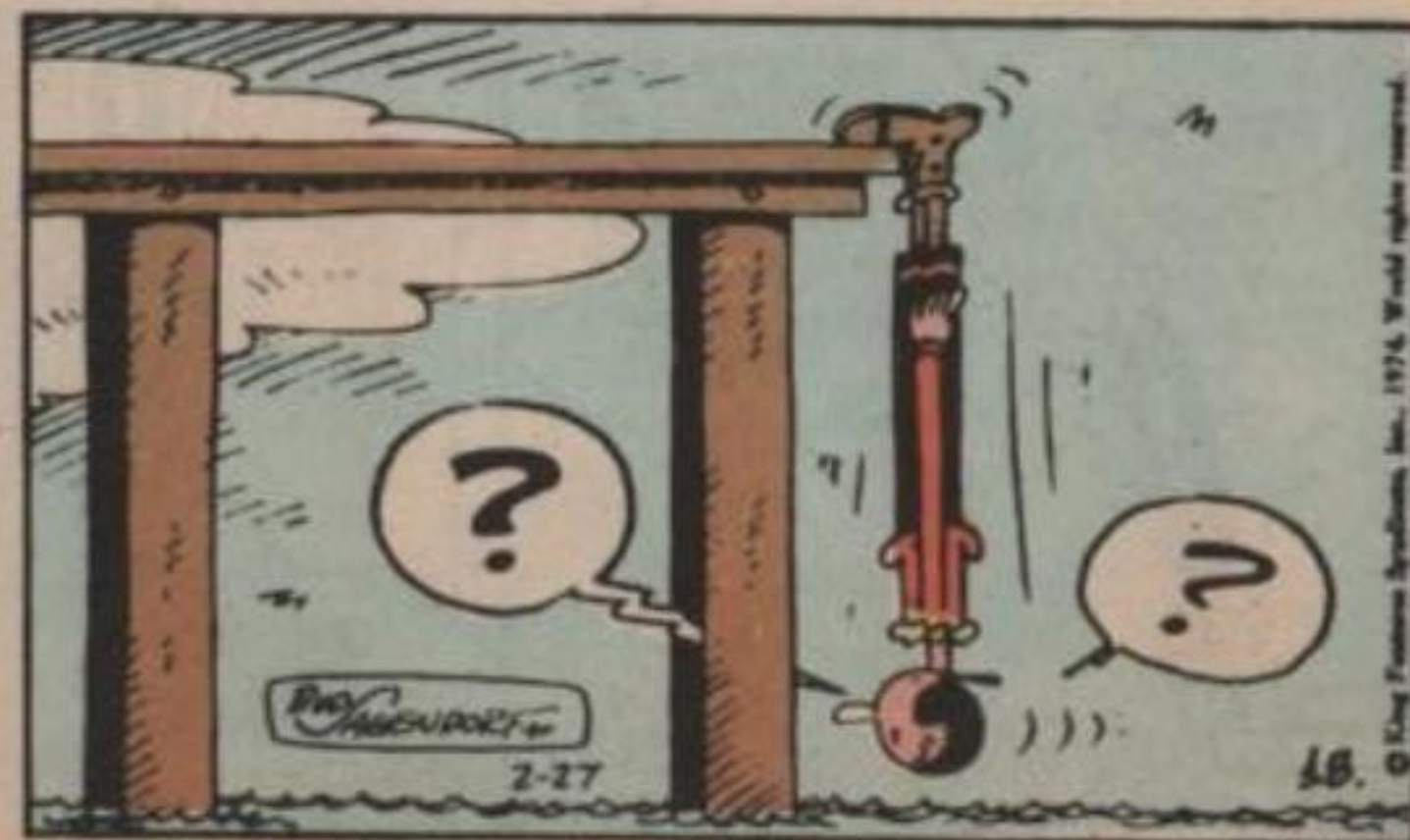

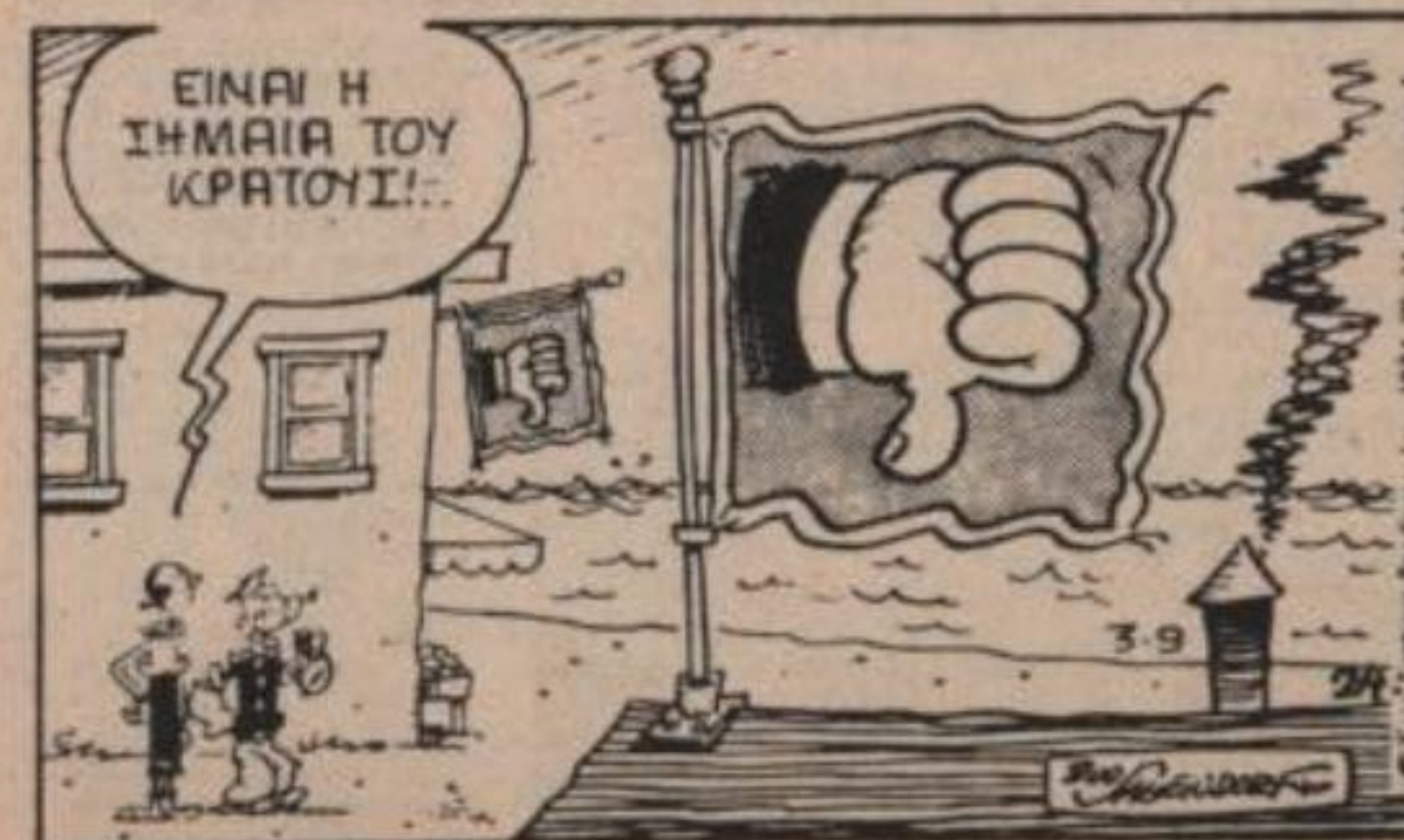

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΝΑΙ!
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟ
ΝΗΣΙ ΙΤΗΝ
ΒΥ ΘΑΛΑΣΙΑ!

ΞΕΡΟΥΝ ΟΛΟΙ
ΟΜΩΣ ΠΩΣ ΕΙ-
ΣΑΙ ΧΑΡΟΥΜΕ-
ΝΟΙ ΚΙ' ΑΠΟ-
ΛΑΜΒΑΝΕΙΣ
ΤΗ ΖΩΗ!...

2.000 πλοία κοιμούνται με τους θησαυρούς τους, στις άκτες της Φλορίντας.

ΣΤΗΝ Φλορίντα, ύστερα από κάθε σφοδρή θαλασσοταραχή, κάνουν στην ύγρη άμμο της ακτής, την εμφάνισή τους διάφορα άτομα, άνδρες και γυναίκες, που διπλωμένοι στα δύο, διατρέχουν την περιοχή, φάχνοντας, σαν κάτι να έχουν χάσει.

Αυτό γίνεται τακτικά στην άκτι του Φόστ-Πήρος ή του Βέρο Μπήτς. Μπορεί τότε να δει κανείς 20 έως 30 άτομα, να ψάχνουν σκυμμένα, σε μία λωρίδα άμμου ενός, μόνο, χιλιομέτρου. Όσοι δεν έχουν χάσει τίποτα οι άνθρωποι αυτοί. Απλώς είναι συλλέκτες παλιών Ισπανικών νομισμάτων, που εδράζουν τα κύματα — όπως και οι παλιόριες — στην παραλία. Μερικοί απ' αυτούς, φθάνουν με τζιπ, ενώ άλλοι είναι εξωδιασμένοι με ανιχνευτές μετάλλων. Αναφέρεται, στις σχετικές διηγήσεις, ότι ένα συζυγικό ζευγάρι, έφτανε δύο χρόνια στην άμμο της ακτής Φόστ-Πήρος, για να ανακαλύψει στο τέλος, δύο άργυρα Ισπανικά νομίσματα των αρχών του 18ου αιώνα, μετά από μία μεγάλη τρικομμία.

Πώς συμβαίνει όμως αυτό; Πώς συμβαίνει, δηλαδή, η θάλασσα να δαλάει στα μέρη εκείνα, όχι μόνο νομίσματα, αλλά και διάφορα άλλα μικροαντικείμενα αξίας; Η εξήγηση είναι εύκολη και την δίνει το Γραφείο Αρχείων και Ιστορίας της Φλορίντας.

Κατά τους υπολογισμούς των ειδικών, κατά μήκος αυτών των άκτινών και σε όχι πολύ μεγάλο

βάθος, υπάρχουν τα ναυάγια 1200 έως 2000 πλοίων, που έχουν θυσιάσει εκεί κατά καιρούς, ύστερα από σφοδρές θαλασσοταραχές. Από τα πλοία αυτά, είχαν εντοπισθεί τα 250 και πιστευόταν, ότι εκτός της Ιστορικής τους αξίας, περιέχουν και σημαντικούς θησαυρούς.

Πώς συμβαίνει, τώρα, όλα αυτά... θησαυροφόρα πλοία, να έχουν ναυαγήσει ακριβώς σ' εκείνα τα μέρη; Η εξήγηση κι' εδώ, είναι απλή. Έξω από τις άκτες της Φλορίντας, ήταν ο δρόμος που ακολουθούσαν τα καράδια του βασιλιά της Ισπανίας, εδώ και τέσσερις αιώνες. Και καθώς στα μέρη αυτά, η θάλασσα δεν αστεειεύεται, τα ναυάγια ήταν συχνά και πολλά καράδια, φορτωμένα εμπορεύματα και χρυσάφι για τον βασιλιά από τις αποικίες του Μεξικανικού Κόλπου και της Νοτ. Αμερικής, διθίζονταν κάθε χρόνο.

Όμως, δεν ήταν μονάχα η θάλασσα, ήταν και οι πειρατές. Συχνές ήταν οι συγκρούσεις ανάμεσα στις Ισπανικές γαλέρες και τα πειρατικά, που όχι σπάνια κατέληγαν στην καταδύσι πλοίων και από τα δύο μέρη. Αναφέρεται, σχετικά, και ένα περιστατικό που θεωρήθηκε, τότε, σαν έργο της Θείας Δίκης. Ένα πειρατικό, αφού καταλήφτηκε, ύστερα από μία επιτυχημένη επίχειρησις ένα εμπορτικό Ισπανικό καράδι, έστρεψε κατεπάνω του το κανονάκι που είχε και το καταδύθηκε αυτόν. Φεύγοντας, όμως, το δούλε με ένα τρομερό λάιλαπα, που το βύθισε μέσα σε τρία λεπτά. Αυτόνδρα κι' αυτό. Οι πειρατές είχαν πληρωθεί με το ίδιο νόμισμα...

Ήταν, όπως είπαμε ήδη, τρομακτικές οι καταιγίδες και οι

τοκαμίες στα μέρη εκείνα. Και συνεδαινε, όχι σπάνια, να καταποντισθή ολόκληρη νηιοπομπή από πολλά εμπορικά καράδια.

Σε μία τέτοια περίπτωση, που σημειώθηκε το 1715, καταστράφηκαν δέκα πλοία. Τα δύο απ' αυτά, βυθίστηκαν στ' ανοιχτά και τα υπόλοιπα τσακίστηκαν στους βράχους της ακτής, όχι μακριά από το Φόρτ - Πήρος. Σε 1000 είχαν φθάσει τα ανθρώπινα θύματα αυτής της τρομερής καταστροφής.

Η δεύτερη, πιο μεγάλη ακόμα καταστροφή, έγινε το 1733. Ήταν τρεις μέρες που ένας ολόκληρος στολίσκος από 21 εμπορικά σκάφη, είχε ξεκινήσει από την Αδωνα της Κούδας, για την Εύρωπη, όταν ξέσπασε ένας τρομακτικός τυφώνας. Αποτέλεσμα: 17 από τα 21 αυτά πλοία, καταστράφηκαν τελείως. Τα περισσότερά τους οίχτηκαν από τον άνεμο και τα κύματα, στις ακτές της Φλορίντας, όπου κατακομματιάστηκαν. Κανένας από τα πληρώματά τους δεν γλύτωσε.

Η καταστροφή αυτή, ήταν από τις σημαντικότερες, γιατί τα καράδια αυτά μετέφεραν σπουδαίους θησαυρούς για τον βασιλέα της Ισπανίας.

*

Οι ίδιοι οι Ισπανοί, ήταν εκείνοι που ώργανωσαν την πρώ-

τη επιχείρηση ανεύρεσης των χαμένων θησαυρών. Η συνοδεία του 1715, μετέφερε δεκατέσσερα εκατομμύρια αργυρά πέζος, κοσμήματα, ατόφιο χρυσό και εμπορεύματα αξίας.

Μετά από πολλές προσπάθειες, οι Ισπανοί κατάφεραν να ανασύρουν ένα μέρος του θησαυρού αξίας τεσσάρων εκατομμυρίων δολλαρίων. Διακόσια πενήντα χρόνια αργότερα, το 1964, άλλα συνεργεία, εξοπλισμένα με τελειότερα μέσα, ανέλκυσαν και τον υπόλοιπο θησαυρό, που βρισκόταν σε απόσταση 150 μέτρων από την ακτή.

Μεταξύ άλλων, βρήκαν και 66.000 χρυσά και ασημένια νομίσματα, μερικά από τα οποία ήταν πολύ σπάνια. Ανάμεσα στ' άλλα πολύτιμα ευρήματα, ήταν ασημένια σερβίτσια φαγητού, περιδέραια, χρυσά σκεύη και... η χρυσή σφουρίχτρα του αρχηγού του στολίσκου, μαζί με την μακριά, ολόχουση αλυσίδα της!

Οι προσπάθειες, ωστόσο, δεν σταμάτησαν, και εκτός από τους ερευνητές της αμμουδιάς που ψάχνουν για κανένα αντικείμενο απ' αυτά, που φέρνουν στην ακτή τα κύματα, που φθάνουν σε ώρα τρικυμίας κι' αναστατώνουν την βάλασσα ως τον βυθό, είναι και οι ώργανωμένες έρευνες που γίνονται κατά καιρούς και που κάτι θα φέρουν στην επιφάνεια κι' αυτές, από τα πλούτη που κρύβει ο βυθός.

Η ΜΗΧΑΝΗ

για τα

μυιςτζέκια

Ο ΠΟΛΥΤΟ ΕΧΕΙ ΝΑ ΔΑΗ
ΑΡΙΚΕΤΕΙ ΜΕΡΕΙ...

ΑΧ!... ΑΝ ΔΕΝ ΒΡΩ
ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΤΙ ΝΑ
ΒΑΛΩ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ
ΒΑ ΤΡΕΛΛΑΘΩ!

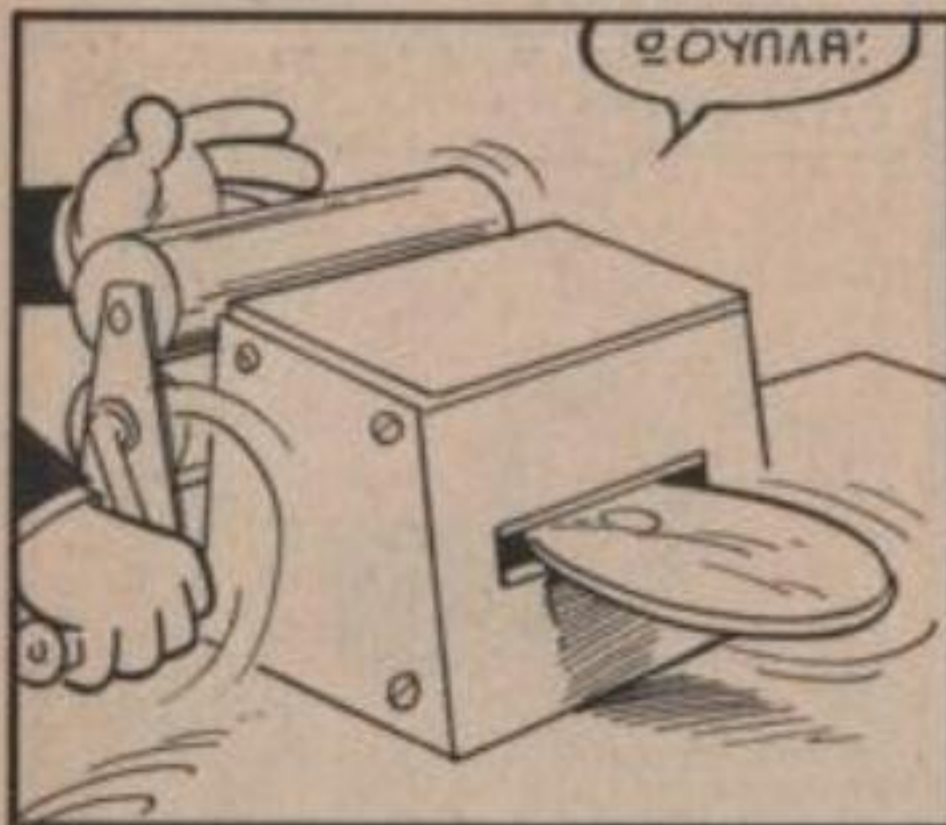

ΠΡΩΤΑ ΟΜΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΗ ΔΟΚΙΜΑΣΩ: ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΩ ΔΥΟ ΨΩΜΑΚΙΑ ΝΑ ΔΕΩ ΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ.

ΤΟ ΒΑΖΩ ΑΝΑΜΕΙΣΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ ΚΥΛΙΝΔΡΟΥΣ ΚΙ' ΑΡΧΙΖΩ ΝΑ ΓΥΡΙΖΩ ΤΗ ΜΑΝΙΒΕΛΑ.

ΚΑΙ ΙΔΟΥ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ: ΤΟ ΜΙΣΟ ΒΓΑΙΝΕΙ ΕΞΩ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΙΣΟ ΜΕΝΕΙ ΜΕΣΑ.

ΤΩΡΑ ΘΑ ΠΑΩ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΝΩ ΟΤΙ ΠΟΥΛΑΩ ΤΕΤΟΙΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ.

ΚΑΜΜΙΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΔΕΝ Θ' ΑΡΝΗΘΗ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΗ ΤΗ "ΜΠΙΩΤΕΚΟΜΗΧΑΝΗ" ΜΟΥ! ΧΕ! ΧΕ! ΑΣ ΑΡΧΙΣΩ ΛΟΙΠΩΝ.

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΑΣ, ΜΑΝΤΑΜ! ΘΑ ΘΕΛΑ ΝΑ ΣΑΣ ΔΕΙΞΩ ΜΙΑ ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΚΟΒΕΙ ΚΑΙ ΛΕΠΤΑΙΝΕΙ ΤΟ ΚΡΕΑΣ! ΕΤΗ!

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΚΡΕΑΣ ΘΑ ΣΑΣ ΔΕΙΞΩ ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ.

ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΑΠΟ ΑΥΤΑ; ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΑ ΚΑΝΕΙ, ΜΑΝΤΑΜ!

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ! ΒΑΛΤΕ ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΑΝΑΜΕΣΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ ΚΥΛΙΝΔΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΗ ΜΑΝΙΒΕΛΑ!

ΝΑΤΟ, ΤΟ ΜΠΙΩΤΕΚΙ ΒΓΑΙΝΕΙ!...

ΛΙΓΗ ΩΡΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

ΖΗΤΩ! ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΤΟ 159 ΜΠΙΦΤΕΚΙ!...

ΦΥΣΙΚΑ ΕΦΑΓΑ ΞΥΛΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΤΑΙ, ΑΛΛΑ ΜΑΖΕΨΑ ΚΙ' ΟΣΙΑ ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ ΧΡΕΙΑΖΟΜΟΥΝ!...

ΘΑ ΦΑΩ ΜΕ ΤΗ ΨΥΧΗ ΜΟΥ!

ΠΟΛΙΑ ΙΚΥΛΙΑ ΟΜΩΣ, ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΜΥΡΩΔΙΑ ΤΑ ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ ΚΙ' ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΝΤΟ.

ΧΕΙ, ΧΕΙ! ΕΦΤΑΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ! ΔΕΝ ΒΛΕΠΩ ΤΗΝ ΩΡΑ ΝΑ ΜΑΤΕΙΡΩΩ ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ!

ΙΝΙΦ! ΙΝΙΦ!

ΣΛΟΥΡΝ! ΘΑ ΤΑ ΚΑΝΩ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ!

ΜΠΑΟΥ! ΜΠΑΟΥ! ΑΡΦ! ΑΡΦ! ΑΡΦ! ΑΡΦ!

Ε'ΤΗ! ΑΠΟ ΠΟΥ ΞΕΦΥΤΡΩΣΙΑΝ ΑΥΤΑ ΤΑ ΙΚΥΛΙΑ; ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!

ΟΧΙ! ΑΦΗΣΤΕ ΤΑ ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ ΜΟΥ!...

ΜΕΙΑ ΣΕ ΛΙΓΑ ΔΕΥΤΕΡΟΜΕΝΤΑ ΤΑ ΙΚΥΛΙΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ...

ΣΛΟΥΡΝ!

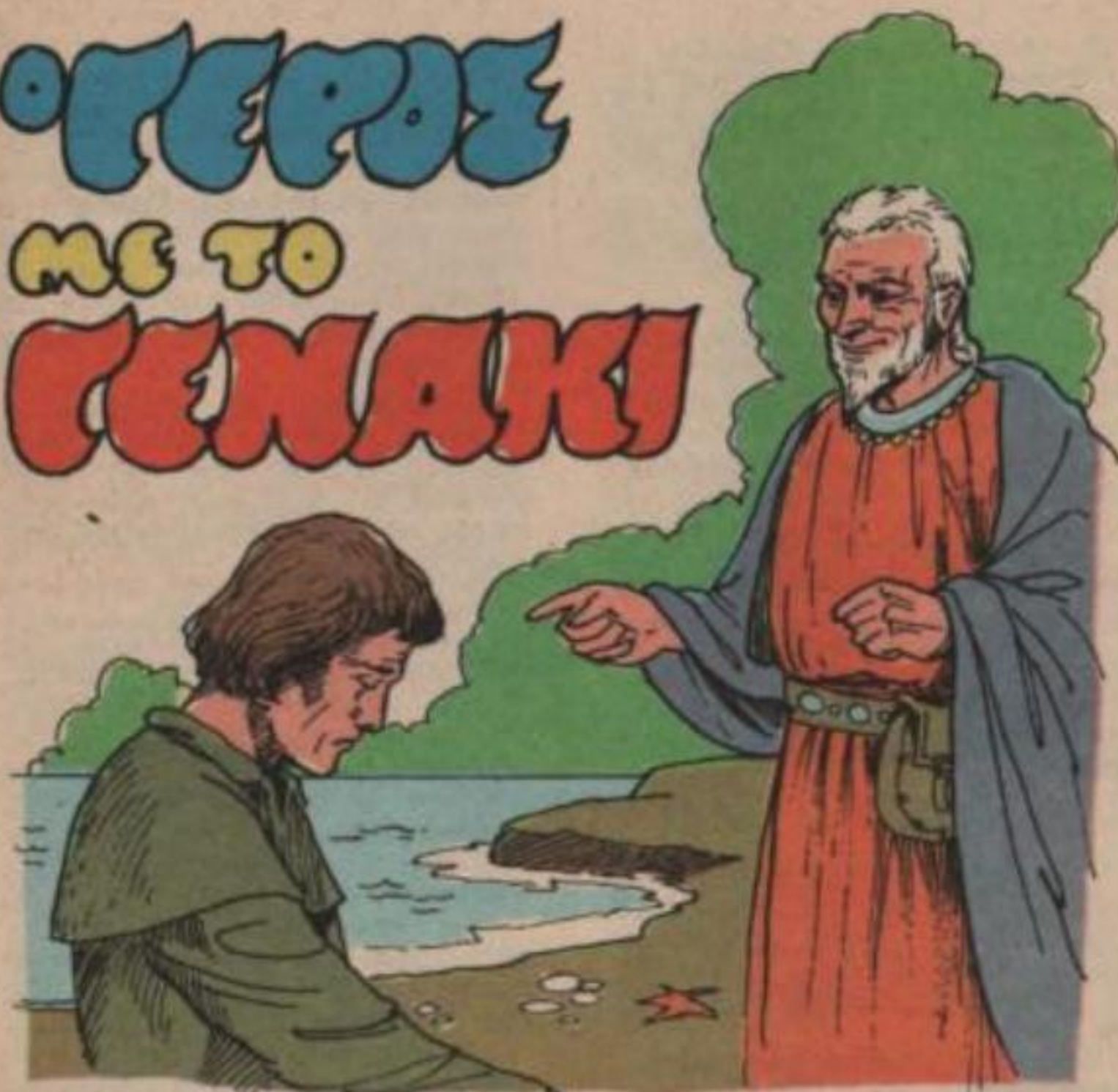

ΟΧΙ! ΟΧΙ! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ! ΕΦΑΓΑ ΚΑΙ ΤΑ ΨΩΜΑΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ! ΑΧ! ΑΧ!

Ο ΓΕΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΝΑΚΙ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν και-
ρό ήτανε δυο φίλοι.
Στὸ ἴδιο χωριουδάκι,
τὸν ἴδιο χρόνο γεννή-
θηκαν, στὴν ἴδια γειτονιά παι-
ζανε, στὸ ἴδιο σχολεῖο μάθανε
τὰ λιγοστά τους γράμματα, τὸ
ἴδιο φτωχοὶ ἦτανε.
Ὅταν μεγαλώσανε οἱ δυο
φίλοι, σκεφτήκανε καλὰ καὶ εἶ-
πανε :
— Ἄν καθήσουμε στὸ χωριό
μας, θὰ μείνουμε φτωχοί. Δὲν
πάμε καλύτερα στὴν ξενιτειά,
νὰ δουλέψουμε λίγο χρόνια, νὰ
μαζέψουμε χρήματα γιὰ νὰ ξα-
ναφτιάξουμε τούλάχιστον ἀπὸ
τὰ θεμέλια καὶ πάλι τὰ πατρο-
γονικά μας σπίτια, μὴν πέσουν
καὶ μᾶς πλανώσουν.

Τὸ εἶπανε οἱ δυο φίλοι καὶ
τῶκαμον.
Ξενητεύτηκαν.

*

Δρόμο πήραν, δρόμο ἀφή-
σανε, μῆνες περπατήσανε.
Φτάσανε σ' ἓνα σταυροδρόμι.
Ἕνας δρόμος πήγαινε δεξιά,
ἄλλος ἀριστερά.

Λέει ὁ ἓνας, ποὺ τὸν λέγανε,
ἔς ποῦμε, Παναγιώτη, στὸν
ἄλλο, ποὺ τὸν λέγανε, ἄς ποῦ-
με, Γιώργη :

— Γιώργη, τί λές; Χωρί-
ζουμε, νὰ πάρη ὁ καθένας τὸ
δικό του δρόμο;

— Χωρίζουμε, λέει ὁ Γιώ-
ργης. Πρωτύτερα ὅμως, νὰ ὀρ-
κιστοῦμε, πῶς ἂν τύχη ἓνας ἄ-

πὸ τοὺς δυὸ καὶ πλουτίσῃ κι' ὁ ἄλλος μείνῃ φτωχός, νὰ δώσῃ ὁ πλούσιος στὸν φτωχό, χίλια χρυσὰ νομίσματα. Τί λές, συμφωνᾷς;

Ὁ Παναγιώτης, χωρὶς κἄν νὰ σκεφτῇ ἀπάντησε στὸν φίλο του:

— Συμφωνᾷω!

Γράφουνε, χαρακώνουνε μ' ἓνα χαλίκι ἓνα σταυρὸ σ' ἓνα δῶρο, καὶ ὀρκίζονται μεταξύ τους οἱ δυὸ φίλοι.

Ὑστερὰ, παίρνει ὁ καθένας τους, τὸν δικό του δρόμο.

Ὁ Παναγιώτης παίρνει τὸν δεξιὸ καὶ ὁ Γιώργης τὸν ἀριστερό.

Πρὶν ὅμως, χωριστοῦνε οἱ δυὸ φίλοι, συμφωνήσανε πάλι, ὅταν περάσουν δέκα χρόνια νὰ συναντηθοῦνε στὴν τάδε πολιτεία...

Ὁ Γιώργης ἀτύχησε. Ὁ δρόμος πού πήρε τὸν ἐδίγαλε σὲ φτωχοχώρια. Γίνηκε μεροκαματιάρης. Μεροδοῦλι - μεροφάι, τὰ χρόνια περάσανε, προκοπὴ δὲν βρῆκε.

Φτωχὸς ξεκίνησε, φτωχότερος κατάντησε...

Ὅταν περάσανε τὰ δέκα χρόνια, θυμήθηκε ὁ Γιώργης τὴ συμφωνία πού κάμανε μὲ τὸν φίλο του τὸν Παναγιώτη, καὶ λέει:

— Πού ξέρεις; Μπορεῖ αὐτὸς νὰ πλούτισε καὶ νὰ μοῦ δώσῃ, κατὰ τὸν ὄρκο πού ἔχουμε κάμει, χίλια χρυσὰ νομίσματα καὶ νὰ πλουτίσω καὶ γώ! Πού ξέρεις;

Ξεκινᾷ, λοιπὸν, καὶ πάει στὴν τάδε πολιτεία πού εἶχαν συμφωνήσει καὶ ρωτᾷ γιὰ τὸν Παναγιώτη.

— Αὐτός;.. τοῦ λένε. Δὲν ξέρει τί ἔχει καὶ τί δὲν ἔχει... Νά: Ἐκεῖ εἶναι τὸ παλάτι του!

Χάρηκε ὁ Γιώργης πού ὁ φί-

λος του ἦταν πλούσιος.

Πάει, λοιπὸν, στὸ παλάτι τοῦ Παναγιώτη, λέει στοὺς ὑπηρέτες ποιὸς εἶναι, πὼς εἶναι δηλαδή, φίλος γκαρδιακὸς τοῦ ἀφεντικοῦ τους καὶ τοὺς παρακαλᾷ νὰ τὸν παρουσιάσουν ἀμέσως στὸν φίλο του.

Τὸν πᾶνε οἱ ὑπηρέτες μέσα στὸ παλάτι.

Θαμπώθηκε ὁ καημένος ὁ Γιώργης ἀπὸ τὸ χρυσάφι καὶ ἀπὸ τὸ ἀσήμι, ἀπὸ τὰ κρύσταλλα κι' ἀπὸ τοὺς βενετσιάνικους καθρέφτες τοῦ παλατιοῦ τοῦ Παναγιώτη.

Καθὼς περπατάγανε, σὲ μιὰ ἀπέραντη αἶθουσα, βλέπει τὸν φίλο του, ντυμένο στὰ χρυσὰ. Τρέχει νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του! Τρέχουν ὅμως καὶ οἱ ὑπηρέτες, τὸν κρατᾶνε καὶ τὸν βάζουμε μὲ τὸ ζόρι νὰ καθήσῃ μακριὰ ἀπὸ τὸν φίλο του, πού καθόταν σ' ἓνα θελούδινο καὶ χρυσοκεντημένο θρόνο!

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί ζητᾷς; τὸν ρωτᾷ ὁ πλούσιος φίλος του ὁ Παναγιώτης, λές καὶ πρώτη φορὰ τὸν ἔδλεπε.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις, Παναγιώτη μου; φωνάζει ὁ Γιώργης. Ἐγὼ εἶμαι! Ἐγὼ εἶμαι, ὁ φίλος σου ὁ Γιώργης, πού μαζί ξεκινήσαμε, πού ὀρκιστήκαμε, πού...

— Τρελλὸς θὰ εἶσαι μοῦ φαίνεται! Πρώτη φορὰ σὲ βλέπω! λέει ὁ πλούσιος ὁ Παναγιώτης.

— Βρὲ Παναγιώτη μου, λέει ὁ Γιώργης ὁ φτωχός, δὲν θυμᾶσαι πού συμφωνήσαμε καὶ ὀρκιστήκαμε, ὅποιος πλουτίσῃ, νὰ δώσῃ στὸν ἄλλον χίλια χρυσὰ νομίσματα;

— Κατάλαβα... Ζητιάνος εἶναι... Πετᾶτε τον ἔξω! φωνάζει ἀγριεμένος ὁ πλούσιος ὁ Παναγιώτης.

Τὸν ἀρπάζουνε οἱ ὑπηρέτες, τὸν πετᾶνε ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ἀπελπίστηκε ὁ καημένος ὁ Γιώργης, καὶ μὲ τὸ δίκιο του.

Πῆγε μετὰ στὸ λιμάνι τῆς πολιτείας, κάθησε παράμερα, κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

Τὴν ὥρα πού ἐκλαιγε, ἔρχεται κοντὰ του ἓνα γεροντάκι μὲ σουβλερὸ γενάκι. Δὲν πρόσεξε πού ἐκλαιγε.

Τοῦ λέει:

— Θέλεις νὰ κερδίσης ἓκατὸ χρυσὰ νομίσματα;

— Θέλω καὶ παραθέλω! λέει ὁ Παναγιώτης.

— Καλὰ. Πάρε προκαταβολὴ πέντε χρυσὰ νομίσματα καὶ πηγαινέστε στὸ τάδε ξενοδοχεῖο νὰ κοιμηθῆς. Τὸ πρωῒ θὰ ἔλθω ἐγώ, καὶ θὰ σοῦ πῶ τί θὰ κάμῃς...

Πάει ὁ Γιώργης, τρώει καλά, κοιμάται καλὰ στὸ τάδε ξενοδοχεῖο.

Τὸ πρωῒ, τὸν παίρνει ὁ γεροντάκος μὲ τὸ σουβλερὸ γενάκι τὸν βάζει μέσα σὲ μιὰν ἀμαξά.

Προχωρᾶνε μὲ τὴν ἀμαξά ὥρες. Φτάνουν σ' ἓνα μεγάλο πλάτανο.

Πλάϊ του, ἦταν μιὰ θρύση, πλάϊ στὴ θρύση μιὰ σπηλιά. Μπαίνουν μέσα στὴ σπηλιά.

Ἐκεῖ, ἦτανε τρία ἄλογα κρυμμένα καὶ πλάϊ τους, ἔξι σαοκιά πέτσινα, γιομᾶτα χρυσάφι!

Τοῦ λέει τότε τοῦ Γιώργη ὁ γέρος:

— Θὰ φυλάξῃς τὰ ἄλογα καὶ τὸ χρυσάφι τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες.

Ὑστερὰ τοῦ ἔδειξε ἓνα μέρος καὶ συνέχισε:

— Ἐκεῖ εἶναι ντουφέκια καὶ βόλια καὶ μπαρούτι. Ἄν ἔρθῃ κανεὶς, νὰ πάρῃ τὰ ἄλογα ἢ τὸ χρυσάφι, νὰ τὸν ἐμποδίσῃς. Ὅταν ἔρθῃ τὸ μεγάλο ἀφεντικό, πού φορᾷ κόκκινο μαντήλι στὸ κεφάλι, τότε θὰ σοῦ δώσῃ, γιὰ τὸν κόπο σου, ὅ,τι σοῦ ἔταξα, καὶ μετὰ θὰ φύγῃς.

— Καὶ ποιὸς εἶναι τὸ μεγάλο ἀφεντικό; ρώτησε παραξενευμένος ὁ Γιώργης πού τᾶχε χαμένα.

— Δὲν κατάλαβες ἀκόμα; ρωτᾷ ὁ γέρος μὲ τὸ γενάκι. Ληστής εἶναι!

— Ληστής; ἔκαμε μὲ φόβο ὁ φτωχὸς ὁ Γιώργης καὶ σταυροκοπήθηκε.

Μετὰ ὁ γέρος εἶπε στὸν Γιώργη:

— Ἄκου καὶ τοῦτο: Ἄμα θὰ ἀκούσης στίς τρεῖς μέρες καὶ στίς τρεῖς νύχτες πού θὰ μείνῃς ἐδῶ νὰ φυλάς τὸ χρυσάφι, ντουφεκιές κάπου ἐδῶ κοντὰ, τότε θὰ πῇ ὅτι τὸ μεγάλο ἀφεντικό ἔπεσε σὲ παγανιὰ καὶ τὸν πιάσανε ἢ τὸν σκοτώσανε. Τότε, χαλάλι σου, ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἐδῶ, εἶναι ὅλος δικός σου!

Φύλαγε τὸ θησαυρὸ ὁ καημένος ὁ Γιώργης κι' ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του.

Τὴ δεύτερη νύχτα, ἐκεῖ πού φύλαγε, ἀκούει κάπου ἐκεῖ κοντὰ, ντουφεκιές πολλές. Ὑστερὰ μιὰ φωνή:

— Τὸ σκοτώσαμε τὸ μεγάλο ἀφεντικό!

Μετά, ἄλλη φωνή, πιὸ δυνατὴ, ἀκούστηκε:

— Πάρτε του τὸ κεφάλι καὶ πᾶμε!..

Μόλις ἐημέρωσε, ὁ Γιώργης φόνησε στὰ τρία ἄλογα τὸ θησαυρὸ καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό.

Μέρες καὶ νύχτες περπάτησε καὶ μετὰ ἀπὸ μεγάλη κόυρασι ἔφτασε στὸ ἀγαπημένο του χωριό.

Ἐκεῖ ἔγινε μεγάλος καὶ τρανός! Ἐχτίσε παλάτι, ἀγόρασε περιουσίες, πῆρε ὑπηρέτες καὶ ἀμάξια.

Ὑστερὰ εἶπε:

— Τώρα, εἶμαι κι' ἐγὼ ἀρχοντας! Θὰ κάμω μιὰ γιορτὴ καὶ θὰ καλέσω ὅλους τοὺς ἀρχόντες πού εἶναι γείτονές μου.

καί τόν άπιστο φίλο μου, νά δώ άν μέ γνωρίση!..

Καί πραγματικά, καλεί τούς άρχοντες, καλεί καί τόν φίλο του τήν Παναγιώτη.

Καθένας άρχοντας, πού έρχότανε, τόν καλωσόριζε στό πλούσιο παλάτι του.

Τελευταίος ήρθε ό φίλος του ό Παναγιώτης.

Μάλis είδε τόν Γιώργη, έτρεξε κοντά του.

— Φίλε μου, άγαπημένε, Γιώργη μου! τού λέει.

— Τώρα πού πλούτισα, μέ γνωρίζεις; τού άπαντάει θυμωμένος ό Γιώργης. "Όταν ήρθα, θεόφτωχος, μέ πέταξες μέ τίς κλωτσιές άπό τό παλάτι σου... Τό ίδιο θα κάνω κι' έγώ τώρα για σένα...

Καί ήταν έτοιμος ό Γιώργης νά διατάξη τούς υπηρέτες του νά πετάξουν έξω τόν φίλο του τόν Παναγιώτη.

Έκείνη όμως τή στιγμή, βλέπει πίσω του, τόν γέρο μέ τό μυτερό γενάκι, νά γελάει πονηρά καί νά τού ψιθυρίζει στ' αὐτί :

— Τρέξε άμέσως καί φίλησε τόν φίλο σου καί μήν κάνης τόν καμπόσο! Έγώ είμαι ό σύμβουλός σου! Έγώ τά ξέρω όλα...

Τάχασε ό Γιώργης.

— Γιατί νά τόν φιλήσω; τού λέει τού γέρου. Αὐτόν τόν άπιστο, αὐτόν τόν...

— Άκου, πού σου λέω! λέει τό γεροντάκι. Δέν ήθελε νά σου δώση μόνο χίλια νομίσματα, γιατί θα ήταν λίγα. Δέν ήθελε νά σου δώση φανερά περισσότερα, γιατί είσαι περήφανος καί μπορεί νά μή τά δεχόσουν! Σκέφτηκε λοιπόν, ό φίλος σου ό Παναγιώτης, τήν ιστορία μέ τό μεγάλο άφεντικό, μέ τό κόκκινο μαντήλι! "Όλα ήταν ψέματα... Καί τά χρήματα καί τά άλογα ήταν δικά του!

— Βρέ, τί μου λές! κάνει κατάπληκτος ό Γιώργης. Καί γώ, πού νόμιζα!..

— Νόμιζες - ξενόμιζες, τα πράγματα γινήκανε έτσι! είπε ό γέρος μέ τό μυτερό γενάκι. Καί ό φίλος σου φάνηκε πόσο σ' άγαπάει...

Μετά άπό αὐτό, έπεσε στην άγκαλιά τού φίλου του τού Παναγιώτη καί κλάψανε καί οι δύο πολύ.

"Υστερα συνήλθαν. Καί γίνηκε μέ τούς άλλους άρχοντες ένα γλέντι άξέχαστο, πού κράτησε ένα μήνα! Καί περάσανε καλά κι' έμείς καλύτερα!... *

Είναι τα
καλύτερα
για
οδους

Ζητείστε
τα απο
οδη τα περιπτερα

**ΚΥ-
ΚΛΟ-
ΦΟΡΗΣΕ**

Ο... ΘΡΥΛΙΚΟΣ

ΜΠΑΤΚΕ

ΜΠΑΝΝΥ

και η παρέα του!

Σ' ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ